

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 23. aprila 2015*

„Predhodno odločanje — Direktiva 2006/126/ES — Vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj — Zavrnitev države članice, da osebi, ki je vozila pod vplivom prepovedanih drog, prizna veljavnost vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica“

V zadevi C-260/13,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Sigmaringen (Nemčija) z odločbo z dne 30. aprila 2013, ki je prispela na Sodišče 13. maja 2013, v postopku

Sevda Aykul

proti

Land Baden-Württemberg,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik senata, C. Vajda, A. Rosas (poročevalec), E. Juhász in D. Šváby, sodniki,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19. junija 2014,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za S. Aykul G. Heinzle, odvetnik,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s S. Varonejem, avvocato dello Stato,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za Evropsko komisijo G. Braun in N. Yerrell, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 4. septembra 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 2(1) in 11(2) Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (UL L 403, str. 18, in popravek v UL 2009, L 19, str. 67).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med S. Aykul, avstrijsko državljanke, imetnico vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala Republika Avstrija, in deželo Baden-Württemberg glede odločbe, s katero ji je bila zavrnjena pravica do uporabe vozniškega dovoljenja na nemškem ozemlju.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2006/126

- 3 V uvodni izjavi 2 Direktive 2006/126 je navedeno:

„Pravila o vozniških dovoljenjih so bistveni sestavni del skupne prometne politike, prispevajo k izboljšanju prometne varnosti in pospešujejo prosto gibanje oseb, ki nameravajo bivati v državi članici, ki ni država, v kateri se dovoljenje izda. Zaradi pomena osebnih prevoznih sredstev imetništvo vozniškega dovoljenja, ki ga uradno priznava država članica gostiteljica, spodbuja prosto gibanje oseb in njihovo svobodo ustanavljanja. [...]“

- 4 V uvodni izjavi 8 navedene direktive je navedeno, da je zaradi prometne varnosti treba določiti minimalne zahteve za izdajo vozniškega dovoljenja.

- 5 V uvodni izjavi 15 te direktive je navedeno:

„Zaradi prometne varnosti bi morale države članice imeti možnost, da uporabijo svoje nacionalne predpise o odvzemu, začasnem odvzemu, podaljšanju in razveljavitvi vozniških dovoljenj za vse imetnike dovoljenj, ki imajo običajno prebivališče na njihovem ozemlju.“

- 6 V skladu s členom 2(1) Direktive 2006/126 se „[v]ozniška dovoljenja, ki jih izdajajo države članice, [...] vzajemno priznavajo.“

- 7 Člen 7 navedene direktive določa:

„1. Vozniška dovoljenja se izdajo samo tistim kandidatom:

- (a) ki so opravili preizkus spretnosti in ravnanja ter teoretični preizkus in ki izpolnjujejo zdravniške standarde v skladu z določbami prilog II in III;

[...]

- (e) ki imajo svoje običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki je izdala dovoljenje, ali lahko predložijo dokaze, da tam študirajo že vsaj šest mesecev.

[...]

5. [...]

Brez poseganja v člen 2 država članica pri izdajanju dovoljenja ravna z vso potrebno skrbnostjo za zagotovitev, da oseba izpolnjuje zahteve, določene v odstavku 1, in uporablja nacionalne predpise o razveljavitvi ali odvzemu pravice do vožnje, če se ugotovi, da je bilo dovoljenje izdano, ne da bi bile izpolnjene zahteve.“

8 Člen 11 Direktive 2006/126 določa:

„[...]

2. Ob upoštevanju načela teritorialnosti kazenske in policijske zakonodaje lahko država članica, v kateri ima imetnik vozniškega dovoljenja, izdanega v drugi državi članici, običajno prebivališče, uporabi svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali razveljavitvi pravice do vožnje in, če je potrebno, v ta namen zamenja dovoljenje.

[...]

4. Država članica zavrne izdajo vozniškega dovoljenja prosilcu, čigar vozniško dovoljenje je omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto v drugi državi članici.

Država članica zavrne priznanje veljavnosti vsakega vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica osebi, čigar vozniško dovoljenje je na ozemlju prve države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto.

Država članica lahko zavrne tudi izdajo vozniškega dovoljenja prosilcu, čigar dovoljenje je bilo v drugi državi članici razveljavljeno.

[...]“

9 Člen 12, prvi odstavek, navedene direktive določa:

„V tej direktivi ‚običajno prebivališče‘ pomeni kraj, v katerem oseba navadno stanuje, to pomeni vsaj 185 dni v vsakem koledarskem letu zaradi osebnih in poklicnih vezi ali v primeru osebe brez poklicnih vezi zaradi osebnih vezi, ki kažejo tesno povezavo med to osebo in krajem, v katerem živi.“

10 Člen 16(1) in (2) te direktive določa:

„1. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 1(1), členom 3, členom 4(1), (2), (3) in (4)(b) do (k), členom 6(1), (2)(a), (c), (d) in (e), členom 7(1)(b), (c) in (d), (2), (3) in (5), členom 8, členom 10, členom 13, členom 14, členom 15 ter s točko 2 Priloge I, točko 5.2 Priloge II glede kategorij A1, A2 in A ter prilog IV, V in VI, najpozneje do 19. januarja 2011. Komisiji nemudoma sporočijo besedilo navedenih predpisov.

2. Navedene predpise uporabljajo od 19. januarja 2013.“

11 Člen 17, prvi odstavek, Direktive 2006/126 določa:

„Direktiva 91/439/EGS [Sveta z dne 29. julija 1991 o voznških dovoljenjih (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 1, str. 317)] se razveljavi z učinkom od 19. januarja 2013, ne da bi to posegalo v obveznosti držav članic v zvezi z roki iz dela B Priloge [VII] za prenos omenjene direktive v nacionalno pravo.“

12 Člen 18 navedene direktive 2006/126 določa:

„Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 2(1), člen 5, člen 6(2)(b), člen 7(1)(a), člen 9, člen 11(1), (3), (4), (5) in (6), člen 12 in priloge I, II in III se uporabljajo od 19. januarja 2009.“

Direktiva 91/439

13 V skladu s členom 1(2) Direktive 91/439 se „[v]ozniška dovoljenja, ki jih izdajo države članice, [...] vzajemno priznavajo.“

14 Člen 8 navedene direktive določa:

„[...]

2. Ob upoštevanju načela teritorialnosti kazenskega in policijskega prava lahko država članica, v kateri ima imetnik voznškega dovoljenja druge države članice običajno prebivališče, uporabi svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali preklicu pravice do vožnje in, če je potrebno, v ta namen zamenja dovoljenje.

[...]

4. Država članica lahko zavrne priznanje kakršnegakoli voznškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, osebi, za katero na njenem ozemlju velja eden izmed ukrepov, omenjenih v odstavku 2.

Prav tako lahko država članica zavrne izdajo voznškega dovoljenja kandidatu, za katerega taki ukrepi veljajo v kakšni drugi državi članici.

[...]“

Nemško pravo

15 Člen 2 zakona o cestnem prometu (Straßenverkehrsgesetz, v nadaljevanju: StVG) v različici, ki jo je navedlo predložitveno sodišče, določa:

„(1) Vsakdo, ki vozi motorno vozilo na javni cesti, mora za to imeti dovoljenje (voznško dovoljenje), ki ga izda pristojen urad (urad za izdajo voznškega dovoljenja). [...]

[...]

(4) Za vožnjo motornih vozil je zmožna vsaka oseba, ki izpolnjuje za to potrebne telesne in duševne pogoje in ki ni storila hudih ali ponavljajočih se kršitev cestnoprometnih ali kazenskoopravnih predpisov. [...]

[...]

(11) V skladu s podrobnejšimi predpisi, določenimi z uredbo [...], tuja voznška dovoljenja prav tako dajejo pravico do vožnje motornih vozil na nacionalnem ozemlju.

[...]“

- 16 Člen 3 StVG, v različici, ki jo je navedlo predložitveno sodišče, naslovljen „Odvzem voznškega dovoljenja“, tako določa:

„(1) Če se izkaže, da oseba ni zmožna ali sposobna za vožnjo motornih vozil, ji mora urad za izdajo voznškega dovoljenja odvzeti voznško dovoljenje. V primeru tujega voznškega dovoljenja odvzem – tudi če se izvede na podlagi drugih določb – učinkuje tako, da se zavrne priznanje pravice do uporabe tega voznškega dovoljenja na nacionalnem ozemlju. [...]

(2) Z odvzemom voznške dovoljenje preneha. V primeru tujega voznškega dovoljenja z odvzemom preneha pravica do vožnje motornih vozil na nacionalnem ozemlju. [...]

[...]“

- 17 Člen 29 StVG, v različici, ki jo je nemška vlada navedla v pisnem odgovoru na vprašanje Sodišča, naslovljen „Rok za izbris“, določa:

„(1) Vpisi v registru se izbršejo po poteku rokov, določenih v drugem stavku. Roki za izbris so

[...]

2. [petletni]

(a) v primeru odločbe, ki se nanaša na kaznivo dejanje („Straftat“), ob upoštevanju točke 3(a),

(b) v primeru odločbe v zvezi z upravno kršitvijo, ki [...] ima dve točki kot upravna kršitev zoper varnost v cestnem prometu ali kot prilagojena upravna kršitev,

(c) v primeru prepovedi ali omejitve vožnje vozila brez dovoljenja, ki so jih na podlagi zakonodaje dežele izrekli pristojni organi,

(d) v primeru sporočila v zvezi z udeležbo na seminarju o zmožnostih za vožnjo, tečaju o izboljšanju, tečaju o posebnem izboljšanju ali na psihološkem posvetovanju v zvezi z vožnjo,

[...]“

- 18 Člen 11 uredbe o dostopu oseb do cestnega prometa (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr) v različici, ki jo je navedlo predložitveno sodišče, (v nadaljevanju: FeV), naslovljen „Zmožnost“, določa:

„(1) Osebe, ki želijo pridobiti voznško dovoljenje, morajo izpolnjevati za to potrebne telesne in duševne pogoje. Ti zlasti niso izpolnjeni ob obstoju bolezni ali zmanjšanja zmožnosti iz priloge 4 ali priloge 5, zaradi česar je izključena zmožnost za vožnjo motornih vozil ali delna zmožnost zanje. [...]“

- 19 Priloga 4 k členu 11 FeV določa:

„Uvodna opomba:

1. Seznam bolezni in zmanjšanj zmožnosti, ki lahko dolgotrajno škodijo zmožnosti za vožnjo motornih vozil ali jo izključujejo. [...]

3. Običajno se opravijo spodaj navedene presoje. Prilagoditve so možne ob upoštevanju posebnih nagnjenosti, navad, posebnega zaznavanja ali posebnega nadzora in prilagoditve obnašanja. [...]

Št.	Bolezni, zmanjšanja zmožnosti	Zmožnost ali omejena zmožnost kategorije [...] B [...]
	[...]	[...]
9.2	uživanje marihuane	
9.2.1	redno uživanje marihuane	ne
9.2.2	občasno uživanje marihuane	da če je uživanje ločeno od vožnje in dodatno ne uživa alkohola ali drugih psihoaktivnih snovi, nima osebnostnih motenj in se lahko nadzira

[...]“

20 Člen 29 FeV, naslovljen „Tuje vozniško dovoljenje“, določa:

„(1) Imetniki tujega vozniškega dovoljenja lahko v okviru omejitev svojega vozniškega dovoljenja vozijo motorna vozila na nacionalnem ozemlju, če nimajo običajnega prebivališča v smislu člena 7. [...]

[...]

(3) Dovoljenje na podlagi odstavka 1 se ne uporablja za imetnike tujega vozniškega dovoljenja,

[...]

3. ki jim je sodišče na nacionalnem ozemlju začasno ali dokončno odvzelo vozniško dovoljenje ali jim ga je s pravnomočnim sklepom ali trajno odvzel upravni organ [...]

(4) Pravica do uporabe tujega vozniškega dovoljenja po sprejetju katere od odločb iz odstavka 3, točki 3 in 4, na nacionalnem ozemlju se na zahtevo dodeli, če ni več razlogov za odvzem.“

21 Člen 46 FeV, naslovljen „Odvzem, omejitve, pogoji“, določa:

„(1) Če se izkaže, da imetnik vozniškega dovoljenja ni zmožen za vožnjo motornih vozil, mu mora urad za izdajo vozniškega dovoljenja odvzeti dovoljenje. To velja zlasti v primeru bolezni ali zmanjšanja zmožnosti iz prilog 4, 5 in 6 ali v primeru, če so bili cestnoprometni predpisi ali kazensko pravo resno ali večkrat kršeni in če to izključuje zmožnost za vožnjo motornih vozil.

[...]

(5) V primeru tujega vozniškega dovoljenja odvzem učinkuje tako, da se zavrne priznanje pravice do uporabe tega vozniškega dovoljenja na nacionalnem ozemlju.

(6) Z odvzemom vozniškega dovoljenja preneha. V primeru tujega vozniškega dovoljenja z odvzemom preneha pravica do vožnje motornih vozil na nacionalnem ozemlju.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 22 S. Aykul, avstrijska državljanka, rojena 17. novembra 1980, ima od rojstva svoje običajno prebivališče v smislu člena 12, prvi odstavek, Direktive 2006/126 v Avstriji. Bezirkshauptmannschaft Bregenz (kantonski upravni organ v Bregenzu, Avstrija) ji je 19. oktobra 2007 izdal voziško dovoljenje.
- 23 V Leutkirchnu (Nemčija) je S. Aykul 11. maja 2012 preverila policija. Ker se je zdelo, da je pod vplivom prepovedanih drog, je bil opravljen test urina, ki je pokazal, da je uživala marihuano. Istega dne, 11. maja 2012, so ji odvzeli krvni vzorec in analiza tega vzorca je v krvi S. Aykul potrdila vsebnost kanabinoidov.
- 24 Državno tožilstvo v Ravensbourgu (Nemčija) je 4. julija 2012 brez nadaljnjih ukrepov ustavilo kazenski preiskovalni postopek, ki je bil uveden proti S. Aykul.
- 25 S. Aykul sta bili z odločbo o globi, ki jo je občina Leutkirch sprejela 18. julija 2012, naloženi globa 590,80 EUR zaradi vožnje vozila pod vplivom prepovedanih drog in enomesečna prepoved vožnje.
- 26 Landratsamt Ravensbourg (upravna služba okrožja Ravensbourg, Nemčija) je z odločbo z dne 17. septembra 2012 S. Aykul odvzela avstrijsko voziško dovoljenje na nemškem ozemlju. Po mnenju Landratsamt Ravensbourg se je namreč izkazalo, da S. Aykul ni bila zmožna za vožnjo motornih vozil, ker je analiza krvnega vzorca, opravljena 11. maja 2012, pokazala, da je vsaj občasno uživala marihuano in da je motorno vozilo vozila pod vplivom te prepovedane droge. S. Aykul tako ni mogla uživati prepovedanih drog in voziti, ne da bi bila pod njihovim vplivom.
- 27 Vendar je Landratsamt Ravensbourg v prilogi k odločbi z dne 17. septembra 2012 seznanila S. Aykul, da lahko v prihodnosti ponovno zaprosi za izdajo voziškega dovoljenja v Nemčiji, pri čemer mora predložiti medicinsko-psihološko izvedensko mnenje, ki ga pripravi center za nadzor zmožnosti za vožnjo, ki ga uradno priznava Nemčija, in dokazati svojo zmožnost za vožnjo motornih vozil. Landratsamt Ravensbourg je tudi pojasnila, da je praviloma pogoj za izdajo takega poročila dokaz, da zadevna oseba eno leto ni uživala nikakršnih prepovedanih drog.
- 28 S. Aykul je 19. oktobra 2012 vložila pritožbo zoper odločbo Landratsamt Ravensbourg z dne 17. septembra 2012. V bistvu je poudarila, da so nemški organi s sprejetjem odločbe o globi z dne 18. julija 2012 prekoračili svojo pristojnost in da v skladu s pravom Unije ti organi niso bili pristojni za preverjanje njene zmožnosti za vožnjo motornih vozil, za to naj bi bila v skladu s sodno prakso Sodišča pristojna le država članica, ki je izdala njeno voziško dovoljenje, in sicer Republika Avstrija.
- 29 Bezirkshauptmannschaft Bregenz, ki ga je o zadevi obvestila Landratsamt Ravensbourg, je izjavil, da pogoji, ki se na podlagi avstrijskega zakona zahtevajo, da smejo organi ukrepati proti S. Aykul, niso bili izpolnjeni, ker je zdravnik, ki je 11. maja 2012 opravil odvzem krvi, v svojem poročilu navedel, da pri njej ni bilo večjih znakov, da bi bila pod vplivom prepovedanih drog.
- 30 Regierungspräsidium Tübingen (upravni oddelek v Tübingenu, Nemčija) je z odločbo z dne 20. decembra 2012 zavrnil pritožbo S. Aykul zoper odločbo Landratsamt Ravensbourg z dne 17. septembra 2012. Med drugim je navedel, da neukrepanje nemških organov v primeru vožnje pod vplivom prepovedanih drog ni v skladu s ciljem, ki ga uresničuje Direktiva 91/439, in sicer z varnostjo v cestnem prometu. Regierungspräsidium Tübingen je dodal, da v nasprotju s trditvami S. Aykul člen 8(2) te direktive ni ovira za odvzem voziškega dovoljenja, in pojasnil, da tak ukrep spada med ukrepe, ki jih lahko država članica sprejme na podlagi člena 8(4), prvi pododstavek, navedene direktive.
- 31 S. Aykul je 25. januarja 2013 pri Verwaltungsgericht Sigmaringen (upravno sodišče v Sigmaringenu, Nemčija) vložila tožbo zoper odločbo Landratsamt Ravensbourg z dne 17. septembra 2012 in ponovila trditve, ki jih je navedla predhodno. Poleg tega je trdila, da na podlagi člena 11(4), drugi pododstavek,

Direktive 2006/126 Zvezni republiki Nemčiji ni dovoljeno zavrniti priznanja veljavnosti njenega vozniškega dovoljenja, ker ga je izdala Republika Avstrija in ker je še naprej imela običajno prebivališče na ozemlju zadnjenavedene države. Po mnenju S. Aykul so bili samo avstrijski organi pristojni odločati, ali je še zmožna za vožnjo motornih vozil.

- 32 Dežela Baden-Württemberg predlaga, naj se tožba S. Aykul zavrne. Upoštevati naj bi bilo treba predvsem, da je razlog za zavrnitev priznanja vozniškega dovoljenja S. Aykul nastal šele po izdaji tega dovoljenja. Na podlagi dejstev, ki nastanejo po izdaji vozniškega dovoljenja, naj bi bilo zadevnim državam članicam Unije dovoljeno zavrniti priznanje pravice do vožnje na nacionalnem ozemlju.
- 33 Taka možnost naj bi bila zajeta s členom 8(4) Direktive 91/439. V nasprotju z besedilom 8(2) te direktive naj bi bilo na podlagi besedila člena 8(4) navedene direktive ne le državi članici običajnega prebivališča, ampak tudi vsaki drugi državi članici dovoljeno zavrniti priznanje pravice do vožnje na svojem nacionalnem ozemlju. Prepoved vožnje, izrečena na podlagi kazenske zakonodaje ali zakonodaje na področju upravnih prekrškov, naj bi bila ukrep „omejitve“ vozniškega dovoljenja, na katerega naj bi se nanašala oprostitve kazenskih ukrepov, za katero velja načelo teritorialnosti na podlagi člena 8(2) Direktive 91/439. Zavrnitev priznanja pravice do uporabe vozniškega dovoljenja na nemškem ozemlju na podlagi člena 46(5) FeV naj bi pomenila zgolj zavrnitev priznanja veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, v prvonavedeni državi članici v smislu člena 8(4) Direktive 91/439.
- 34 Bezirkshauptmannschaft Bregenz je v odgovor na zahtevo predložitvenega sodišča z dne 13. marca 2013 navedel, da bi avstrijski organi na podlagi avstrijske zakonodaje o vozniskem dovoljenju ukrepali le, če bi bila nezmožnost za vožnjo motornega vozila zaradi uživanja prepovedanih drog zdravniško ugotovljena ali če bi obstajali indici za sum na odvisnost od teh drog. Bezirkshauptmannschaft Bregenz je potrdil, da so v zadevi v postopku v glavni stvari avstrijski organi S. Aykul še naprej šteli za zmožno za vožnjo motornih vozil in da je zato svoje vozniško dovoljenje obdržala.
- 35 Predložitveno sodišče navaja, da če bi bilo treba uporabiti nemško pravo, bi bilo treba tožbo, ki jo je vložila S. Aykul, zavrniti. V skladu z določbami člena 3(1) StVG v povezavi s členom 46(1) FeV mora namreč urad, pristojen na področju vozniskih dovoljenj, odvzeti vozniško dovoljenje, če se njegov imetnik izkaže za nezmožnega za vožnjo motornih vozil. Na podlagi člena 46(5) FeV ta odvzem v primeru vozniškega dovoljenja, izdanega v tujini, učinkuje tako, da se zavrne priznanje pravice do uporabe tega dovoljenja na nemškem ozemlju. V obravnavani zadevi naj bi bila S. Aykul nezmožna za vožnjo motornih vozil zaradi uporabe določbe 11(1), drugi stavek, FeV v povezavi s točko 9.2.2 priloge 4 k členu 11 FeV. Na podlagi teh določb naj bi bila namreč praviloma vsaka oseba, ki – ker občasno uživa marihuano – te ne more uživati in voziti, ne da bi bila pod njenim vplivom, nesposobna za vožnjo motornega vozila. V zadevi v postopku v glavni stvari naj bi pri S. Aykul obstajali zadostni indici za nesposobnost uživati to drogo in voziti, ne da bi bila pod njenim vplivom.
- 36 Predložitveno sodišče poleg tega pojasnjuje, da so v nacionalnem pravu tri različne ravni odzivov na cestnoprometne prekrške in indice o nesposobnosti za vožnjo, in sicer na kazenski ravni, na ravni zakonodaje o upravnih kršitvah in na ravni zakonodaje na področju vozniskih dovoljenj. Zadevni primer naj bi spadal v prakso v zvezi z zakonodajo na področju vozniskih dovoljenj. Uradi, pristojni na področju vozniskih dovoljenj, in policijske službe naj bi izhajali iz načela, da so nemški organi pristojni za odvzem vozniškega dovoljenja, izdanega v tujini, če so iz prometnega prekrška, storjenega v Nemčiji, razvidni znaki nezmožnosti za vožnjo.

37 Ker je imelo Verwaltungsgericht Sigmaringen pomisleke glede skladnosti nemške zakonodaje in upravne prakse z obveznostjo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice, je prekinilo postopek in Sodišču predložilo ta vprašanja za predhodno odločanje:

- „1. Ali je nacionalna ureditev Zvezne republike Nemčije, v skladu s katero se naknadno ne sme priznati pravica do uporabe tujega vozniškega dovoljenja v Nemčiji v upravnem postopku, če imetnik tujega vozniškega dovoljenja v Nemčiji s tem dovoljenjem motorno vozilo vozi pod vplivom nedovoljenih drog, zaradi česar po nemških predpisih ni več zmožen za vožnjo, v nasprotju z obveznostjo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki jih izdajajo države članice, iz člena 2(1) Direktive 2006/126?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali to velja, tudi če država izdajateljica kljub seznanjenosti z vožnjo pod vplivom drog ne ukrepa, zaradi česar nevarnost, ki jo povzroča imetnik tujega vozniškega dovoljenja, še vedno obstaja?
3. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali lahko Zvezna republika Nemčija ponovno dodelitev pravice do uporabe tujega vozniškega dovoljenja v Nemčiji pogojuje z izpolnitvijo nacionalnih pogojev za ponovno dodelitev te pravice?
4. (a) Ali upoštevanje načela teritorialnosti kazenske in policijske zakonodaje iz člena 11(2) Direktive 2006/126 pomeni, da lahko namesto države izdajateljice na podlagi prava o vozniških dovoljenjih ukrepa druga država članica? Ali je zaradi upoštevanja tega načela z varnostnim ukrepom, ki je določen v kazenskem pravu, mogoče to, da se naknadno ne prizna pravica do uporabe tujega vozniškega dovoljenja v Nemčiji?

(b) Če je odgovor na četrto vprašanje pod (a) pritrdilen, ali je ob upoštevanju obveznosti vzajemnega priznavanja za ponovno dodelitev pravice do uporabe tujega vozniškega dovoljenja v Nemčiji pristojna država članica, ki je izrekla varnostni ukrep, ali država izdajateljica?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Uvodne ugotovitve

- 38 Ker se vprašanja, ki jih je postavilo predložitveno sodišče, nanašajo na razlago členov 2(1), 11(2) Direktive 2006/126, ki je razveljavila in nadomestila Direktivo 91/439, je treba predhodno opredeliti, katere določbe prava Unije se uporabljajo *ratione temporis* za dejansko stanje v postopku v glavni stvari.
- 39 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da so avstrijski organi S. Aykul izdali vozniško dovoljenje 19. oktobra 2007 in da je Landratsamt Ravensbourg z odločbo z dne 17. septembra 2012 zaradi dejstev, ki so se zgodila 11. maja 2012, zavrnila priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja na nemškem ozemlju.
- 40 V zvezi s tem je treba spomniti, da je bila v skladu s členom 17, prvi odstavek, Direktive 2006/126 od 19. januarja 2013 Direktiva 91/439 sicer razveljavljena, vendar se v skladu s členom 18, drugi odstavek, Direktive 2006/126 več določb zadnjenavedene direktive, kot sta njena člena 2(1) in 11(4), uporablja od 19. januarja 2009 (glej v tem smislu sodbo Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, točka 31). Vendar to ne velja za člen 11(2) Direktive 2006/126, ki ni med določbami, navedenimi v členu 18, drugi odstavek, te direktive.

41 Iz tega je razvidno, da se za dejansko stanje v postopku v glavni stvari *ratione temporis* uporabljata na eni strani člena 2(1) in 11(4) Direktive 2006/126 in na drugi strani člen 8(2) Direktive 91/439, vsebina katerega je bila v členu 11(2) Direktive 2006/126 dobesedno prevzeta.

Prvo, drugo in četrto vprašanje pod (a)

42 Opozoriti je treba, da mora Sodišče v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem iz člena 267 PDEU nacionalnemu sodišču podati koristen odgovor, ki mu omogoča rešitev spora, o katerem odloča. S tega vidika mora Sodišče po potrebi preoblikovati vprašanja, ki so mu predložena (glej sodbo *Le Rayon d'Or*, C-151/13, EU:C:2014:185, točka 25 in navedena sodna praksa).

43 Pri tem lahko Sodišče iz vseh elementov, ki jih je predložilo nacionalno sodišče, in zlasti iz obrazložitve predložitvene odločbe ob upoštevanju predmeta spora o glavni stvari izbere pravila in načela prava Unije, ki jih je treba razložiti (glej sodbo *Le Rayon d'Or*, C-151/13, EU:C:2014:185, točka 26 in navedena sodna praksa).

44 V obravnavani zadevi je iz predložitvene odločbe razvidno, da predložitveno sodišče s prvim, drugim in četrtem vprašanjem pod (a), ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 in člen 8(2) Direktive 91/439 razlagati tako, da nasprotujejo temu, da država članica na ozemlju, na katerem imetnik vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, začasno prebiva, zavrne priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja zaradi kršitvenega ravnanja njegovega imetnika, ki je bilo storjeno na navedenem ozemlju po izdaji navedenega vozniškega dovoljenja in zaradi katerega v skladu z nacionalnim pravom prvonavedene države članice ni zmožen za vožnjo motornih vozil.

45 Opozoriti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso člen 2(1) Direktive 2006/126 brez vsakršnih formalnosti določa vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice. Ta določba državam članicam nalaga jasno in natančno obveznost, ki ne dopušča proste presoje glede ukrepov, ki jih je treba sprejeti za uskladitev z njo (glej v tem smislu sodbi *Akyüz*, C-467/10, EU:C:2012:112, točka 40, in *Hofmann*, C-419/10, EU:C:2012:240, točki 43 in 44).

46 Poleg tega je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da mora država članica izdajateljica preveriti, ali so izpolnjeni minimalni pogoji, predpisani s pravom Unije, zlasti v zvezi s prebivališčem in zmožnostjo za vožnjo, ki so določeni v členu 7(1) Direktive 2006/126, in ali je torej izdaja vozniškega dovoljenja upravičena (glej v tem smislu sodbo *Hofmann*, C-419/10, EU:C:2012:240, točki 45 in 47).

47 Če so torej organi države članice izdali vozniško dovoljenje v skladu s členom 1(1) Direktive 2006/126, druge države članice niso upravičene preveriti, ali so bili izpolnjeni pogoji za izdajo, ki jih določa ta direktiva. To, da ima nekdo vozniško dovoljenje, ki ga je izdala država članica, je namreč treba šteti za dokaz, da je imetnik tega dovoljenja na dan, ko mu je bilo to izdano, te pogoje izpolnjeval (glej v tem smislu sodbo *Hofmann*, C-419/10, EU:C:2012:240, točki 46 in 47).

48 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da nemški organi pogoje za imetje vozniškega dovoljenja S. Aykul niso izpodbijali na dan, ko je bilo to dovoljenje izdano, ampak po njenem kršitvenem ravnanju, ki je bilo na nemškem ozemlju storjeno po izdaji navedenega dovoljenja.

49 S. Aykul, ki ima običajno prebivališče v Avstriji, svojega avstrijskega vozniškega dovoljenja namreč ni pridobila po omejitvi, začasnem odvzemu oziroma odvzemu vozniškega dovoljenja v Nemčiji. Ker je v Nemčiji vozila vozilo pod vplivom prepovedanih drog, so ji nemški organi na nemškem ozemlju odvzeli njeno avstrijsko vozniško dovoljenje, čeprav ni imela običajnega prebivališča v Nemčiji. Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je v zvezi z vozniškim dovoljenjem, ki ga je izdala država članica, ki ni Zvezna republika Nemčija, tak ukrep učinkoval tako, da je bilo S. Aykul zavrnjeno priznanje pravice do uporabe njenega vozniškega dovoljenja na nemškem ozemlju.

- 50 Ugotoviti je treba, ali je lahko taka zavrnitev države članice, da prizna veljavnost vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, zajeta z dovoljenimi omejitvami načela vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj iz člena 2(1) Direktive 2006/126.
- 51 V zvezi s tem se, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 65 sklepnih predlogov, omejitev navedenega načela, določena v členu 8(2) Direktive 91/439, v zadevi v glavni stvari ne more uporabiti.
- 52 Iz besedila člena 8(2) Direktive 91/439 v povezavi s prvo in deseto uvodno izjavo te direktive je namreč razvidno, da se ta omejitev nanaša na položaj, v katerem ima imetnik vozniškega dovoljenja običajno prebivališče v državi članici, ki ni država članica, ki je to vozniško dovoljenje izdala. V takem položaju lahko ob upoštevanju načela teritorialnosti kazenskega in policijskega prava država članica, v kateri ima imetnik navedenega vozniškega dovoljenja običajno prebivališče, uporabi svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali preklicu pravice do vožnje, in če je potrebno, v ta namen to dovoljenje zamenja.
- 53 V obravnavani zadevi pa je bilo običajno prebivališče S. Aykul v času dejanskega stanja na ozemlju države članice, ki ji je izdala njeno vozniško dovoljenje, in sicer Republike Avstrije, in ne na nemškem ozemlju. S. Aykul je, ko je 11. maja 2012 storila prekršek vožnje pod vplivom prepovedanih drog, v Nemčiji prebivala zgolj začasno.
- 54 Položaj, kot je ta v postopku v glavni stvari, pa spada na področje uporabe člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126. V skladu s določbo, ki se, kot je razvidno iz točk 40 in 41 te sodbe, uporablja *ratione temporis* za dejansko stanje v postopku v glavni stvari, država članica osebi, ki ji je bilo vozniško dovoljenje na njenem ozemlju omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto, zavrne priznanje veljavnosti kakršnega koli vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, ne glede na to, ali je bilo to izdano pred datumom, ko se je začela uporabljati ta določba (glej v tem smislu sodbo Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, točka 32).
- 55 Čeprav v skladu z besedilom člena 8(2) Direktive 91/439 lahko le država članica, v kateri ima imetnik vozniškega dovoljenja običajno prebivališče, uporabi svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali preklicu pravice do vožnje, besedilo člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 vsaki državi članici, ne le državi članici običajnega prebivališča, dovoljuje zavrnitev priznanja veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica.
- 56 Komisija je sicer na obravnavi trdila, da je treba drugi pododstavek člena 11(4) Direktive 2006/126 razlagati tako, da bi morala biti možnost zavrnitve priznanja veljavnosti vozniškega dovoljenja pridržana le državi članici, v kateri ima imetnik tega dovoljenja običajno prebivališče. Komisija namreč meni, da se člen 8(4), prvi pododstavek, Direktive 91/439, besedilo katerega je prevzeto v členu 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, sklicuje na člen 8(2) Direktive 91/439, v katerem je navedena „država članica, v kateri ima [...] običajno prebivališče“. Država članica, navedena v členu 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 naj bi tako lahko bila le država članica, v kateri ima imetnik vozniškega dovoljenja svoje običajno prebivališče.
- 57 Vendar take razlage ni mogoče sprejeti. Tako prvi kot drugi pododstavek člena 11(4) te direktive se namreč nanašata na omejitve, začasni odvzem in odvzem vozniškega dovoljenja, vendar ne da bi bila omejena na odločitve, ki jih je v zvezi s tem sprejela država članica običajnega prebivališča. Tretji pododstavek te določbe, ki se nanaša na razveljavitev vozniškega dovoljenja, prav tako ni povezan s tako odločitvijo države članice običajnega prebivališča. V teh okoliščinah se, kot je navedel generalni pravobranilec v točkah od 79 do 82 sklepnih predlogov, določbe člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 uporabljajo samostojno, in to tako glede na člen 11(2) te direktive kot glede na člen 8(2) Direktive 91/439.

- 58 Dalje, Sodišče je člen 8(4), prvi pododstavek, Direktive 91/439 in člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, s katerim je bilo prevzeto besedilo prvonavedenega, v okviru zadev glede možnosti osebe, ki ji je bilo vozniško dovoljenje na ozemlju ene države članice omejeno, začasno odvzeto ali odvzeto, sicer najprej razlagalo tako, da ta država članica prizna veljavnost vozniškega dovoljenja, ki ga je druga država članica izdala po sprejetju tega ukrepa (glej zlasti sodbe Wiedemann in Funk, C-329/06 in C-343/06, EU:C:2008:366; Zerche in drugi, od C-334/06 do C-336/06, EU:C:2008:367, in Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240), vendar besedilo teh določb zajema tudi položaj, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerem prvonavedena država članica zavrne priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je druga država članica izdala pred sprejetjem odločbe o omejitvi, začasnem odvzemu ali odvzemu tega dovoljenja.
- 59 Nazadnje je treba navesti, da člen 8(2) Direktive 91/439 državi članici, v kateri ima imetnik vozniškega dovoljenja druge države članice običajno prebivališče, dovoljuje, da če je potrebno, to dovoljenje zamenja, da bi prvonavedena država članica lahko za tega imetnika uporabila svoje nacionalne predpise o omejitvi, začasnem odvzemu, odvzemu ali preklicu pravice do vožnje. Iz te določbe je razvidno, da je država članica običajnega prebivališča pristojna sprejeti ukrepe omejitve, začasnega odvzema, odvzema ali preklica vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica in ki učinkujejo v vseh državah članicah.
- 60 Vendar je treba šteti, da člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, ki ne določa take možnosti zamenjave vozniškega dovoljenja, samo državi članici, ki ni država članica običajnega prebivališča, dovoljuje, da na podlagi nacionalne zakonodaje in zaradi kršitvenega ravnanja, ki ga je na njenem ozemlju storil imetnik vozniškega dovoljenja, ki ga je predhodno pridobil v drugi državi članici, sprejme ukrepe, obseg katerih je omejen na to ozemlje, učinek pa na zavrnitev priznanja veljavnosti tega dovoljenja na tem ozemlju.
- 61 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 83 sklepnih predlogov, se člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 nanaša na načelo teritorialnosti kazenskega in policijskega prava, ki je izrecno navedeno v členu 8(2) Direktive 91/439 in členu 11(2) Direktive 2006/126. Člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 se namreč nanaša na ukrepe, ki se sprejmejo na podlagi kazenskega in policijskega prava države članice in ki vplivajo na veljavnost vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, na ozemlju prvonavedene države članice.
- 62 V zvezi s tem je treba navesti, da je Sodišče že odločilo, da je samo država članica, na ozemlju katere je bila storjena kršitev, pristojna za sankcioniranje le-te, in če je potrebno, tudi za ukrep odvzema vozniškega dovoljenja ali odvzema pravice do vožnje, v zvezi s katerim izreče prepoved zaprositi za novo dovoljenje ali pa te prepovedi ne izreče (glej sodbo Weber, C-1/07, EU:C:2008:640, točka 38).
- 63 V postopku v glavni stvari je treba ugotoviti, da je bila posledica dejstva, da je S. Aykul 11. maja 2012 vozila motorno vozilo pod vplivom prepovedanih drog, najprej to, da je državno tožilstvo v Ravensbourgu (Nemčija) brez nadaljnjih ukrepov ustavilo kazenski preiskovalni postopek, ki je bil uveden proti zadevni osebi.
- 64 Dalje, iz predložitvene odločbe je razvidno, da je občina Leutkirch S. Aykul naložila globo zaradi vožnje vozila pod vplivom prepovedanih drog in zoper njo izrekla enomesečno prepoved vožnje. Nazadnje, Landratsamt Ravensbourg, pristojna služba na področju vozniških dovoljenj, ji je vozniško dovoljenje odvzela na podlagi nemške zakonodaje na področju vozniških dovoljenj. Če se torej pojavijo dvomi o zmožnosti imetnika vozniškega dovoljenja za vožnjo, je v skladu s to zakonodajo določeno preverjanje te zmožnosti, in če se ugotovi, da te zmožnosti za vožnjo ni, je pristojni urad zavezan odvzeti zadevno vozniško dovoljenje. V skladu z navedeno zakonodajo nemški organi štejejo, da so pristojni za odvzem tujega vozniškega dovoljenja, če so iz prometnega prekrška, storjenega v Nemčiji, razvidni znaki nezmožnosti za vožnjo.

- 65 Komisija se sklicuje na pridržek v zvezi z načelom teritorialnosti kazenskega in policijskega prava iz člena 8(2) Direktive 91/439 in člena 11(2) Direktive 2006/126 in meni, da odvzema voznškega dovoljenja zaradi nezmožnosti imetnika voznškega dovoljenja za vožnjo motornih vozil tako ni mogoče šteti za varnostni ukrep, ki je določen v kazenskem pravu, in da zato ni mogoče šteti, da spada v kazensko pravo, zajeto s tem pridržkom.
- 66 V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da določbe, na katere se sklicuje Komisija, ne zajemajo zgolj kazenskega, ampak tudi policijsko pravo. Poleg tega niti možnost, navedena v točkah 60 in 61 te sodbe, ki jo ima država članica na podlagi člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, da zavrne priznanje voznškega dovoljenja, ki je bilo predhodno pridobljeno v drugi državi članici, zaradi kršitvenega ravnanja imetnika tega dovoljenja na njenem ozemlju, ni omejena na ukrepe, sprejete na podlagi kazenskega prava prvonavedene države članice. Sankcija za prekrške, storjene na ozemlju države članice, ima lahko namreč glede na svojo naravo, težo in organizacijo sodišč te države, v kateri je lahko predvideno razlikovanje med upravnimi in sodnimi akti ali pa tudi ne, različne oblike.
- 67 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 104 sklepnih predlogov, čeprav je kršitev, ki jo je storila S. Aykul, mogoče sankcionirati hkrati na podlagi kazenskega in upravnega prava, je organ pregona izbral, da brez nadaljnjih ukrepov ustavi kazenski preiskovalni postopek, ki je bil prvotno uveden proti zadevni osebi. Nasprotno pa ji je zaradi iste kršitve upravni urad, pristojen na področju voznških dovoljenj, in sicer Landratsamt Ravensbourg, odvzel njeno voznško dovoljenje.
- 68 Iz tega je razvidno, da odločba, kot je odločba Landratsamt Ravensbourg z dne 17. septembra 2012, na podlagi katere je bilo S. Aykul odvzeto njeno voznško dovoljenje, spada med ukrepe, ki jih lahko država članica sprejme na podlagi člena 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126.
- 69 Dalje, ugotoviti je treba, da bi bilo prisiljevanje države članice, da v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, brezpogojno prizna veljavnost voznškega dovoljenja, v nasprotju s ciljem v splošnem interesu Unije, ki je izboljšanje prometne varnosti, ki ga ravno uresničuje Direktiva 2006/126 (glej v tem smislu sodbo Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, točka 51 in navedena sodna praksa).
- 70 Možnost države članice, da imetniku voznškega dovoljenja odvzame pravico do vožnje na svojem ozemlju zaradi kršitve, ki je bila storjena na njem, pomeni namreč res omejitve načela vzajemnega priznavanja voznških dovoljenj. Vendar ta omejitev, ki omogoča zmanjšanje tveganja za nastanek prometnih nesreč, izboljšuje varnost v cestnem prometu, kar je v interesu vseh državljanih.
- 71 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba na prvo, drugo in četrto vprašanje pod (a) odgovoriti tako, da je treba člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126 razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da država članica na ozemlju, na katerem imetnik voznškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, začasno prebiva, zavrne priznanje veljavnosti tega voznškega dovoljenja zaradi kršitvenega ravnanja njegovega imetnika, ki je bilo storjeno na tem ozemlju po izdaji navedenega voznškega dovoljenja in zaradi katerega v skladu z nacionalnim pravom prve države članice ni zmožen za vožnjo motornih vozil.

Tretje in četrto vprašanje pod (b)

- 72 Predložitveno sodišče s tretjim in četrtem vprašanjem pod (b), ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je država članica, ki v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, zavrne priznanje voznškega dovoljenja, pristojna določiti pogoje, ki jih mora imetnik tega voznškega dovoljenja izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na njenem ozemlju.
- 73 Čeprav je Sodišče že večkrat odločilo, kot je razvidno iz točke 46 te sodbe, da je država članica izdajateljica pristojna preveriti, ali so izpolnjeni minimalni pogoji, predpisani s pravom Unije, zlasti pogoji v zvezi z zmožnostjo za vožnjo (glej v tem smislu sodbo Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240,

točka 45), je treba v zvezi s tem spomniti, da se v postopku v glavni stvari zmožnost za vožnjo ni izpodbijala v fazi izdaje vozniškega dovoljenja, ampak po kršitvi, ki jo je imetnica tega dovoljenja storila po njegovi izdaji, sankcija za to kršitev pa je učinkovala le na ozemlju države članice, kjer je bila ta kršitev storjena.

- 74 Zato je treba ugotoviti, da morajo organi države članice, na ozemlju katere je bila kršitev storjena, ugotoviti, ali je imetnik vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, ponovno zmožen za vožnjo na njenem ozemlju.
- 75 Kot je v bistvu zatrjevala poljska vlada, če ena država članica zavrne priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, in to temelji na nacionalnih predpisih, ki ne obstajajo nujno v zakonodaji države članice izdajateljice, se zdi malo verjetno, da bi sama zakonodaja zadnjenavedene države članice določala pogoje, ki bi jih moral imetnik vozniškega dovoljenja izpolnjevati, da bi ponovno pridobil pravico do vožnje na ozemlju druge države članice.
- 76 Vendar je treba poudariti, da je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da se država članica ne more sklicevati na člen 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126, da bi za nedoločen čas zavrnila priznanje veljavnosti vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, če je bil zoper imetnika tega dovoljenja na ozemlju prve države članice sprejet omejevalni ukrep (glej v tem smislu sodbo Hofmann, EU:C:2012:240, C-419/10, točka 50 in navedena sodna praksa).
- 77 Če bi se namreč država članica lahko sklicevala na svoje nacionalne določbe, da bi neomejeno nasprotovala priznanju vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, bi bilo s tem zanikano načelo vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, ki je temelj sistema, uvedenega z Direktivo 2006/126 (glej v tem smislu sodbo Kapper, C-476/01, EU:C:2004:261, točka 77; sklep Kremer, C-340/05, EU:C:2006:620, točka 30; sodbi Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, točka 57, in Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, točka 78).
- 78 Na koncu mora predložitveno sodišče, ki je edino pristojno za presojo dejanskega stanja iz spora o glavni stvari in razlago nacionalne zakonodaje, preučiti, ali v obravnavani zadevi Zvezna republika Nemčija na podlagi svojih predpisov dejansko ne nasprotuje neomejeno priznanju vozniškega dovoljenja S. Aykul. V zvezi s tem je predložitveno sodišče pristojno tudi preveriti, ali pogoji, ki jih določa nemška zakonodaja za to, da bi oseba, ki je v položaju, kakršen je položaj S. Aykul, ponovno pridobila pravico do vožnje na nemškem ozemlju, upoštevajo načelo sorazmernosti in zlasti ne presegajo tistega, kar je primerno in potrebno za doseg cilja, ki ga uresničuje Direktiva 2006/126, in sicer izboljšanja prometne varnosti.
- 79 Sodišče, ki mora predložitvenemu sodišču dati koristen odgovor, pa je pristojno temu dati oporne točke na podlagi spisa zadeve iz postopka v glavni stvari ter pisnih in ustnih stališč, ki so mu bila predložena, tako da predložitveno sodišče lahko razsodi (glej v tem smislu sodbo Wiering, C-347/12, EU:C:2014:300, točka 63 in navedena sodna praksa).
- 80 V obravnavani zadevi je iz predložitvene odločbe razvidno, da ima S. Aykul, zoper katero je bil sprejet ukrep odvzema avstrijskega vozniškega dovoljenja na nemškem ozemlju, možnost zaprositi, naj se ji na podlagi avstrijskega vozniškega dovoljenja ponovno dovoli vožnja motornih vozil v Nemčiji. Landratsamt Ravensbourg je namreč v prilogi k odločbi z dne 17. septembra 2012 zadevno osebo seznanila, da se ji zmožnost za vožnjo motornih vozil ponovno prizna na podlagi medicinsko-psihološkega izvedenskega mnenja, ki ga pripravi center za nadzor zmožnosti za vožnjo, ki ga uradno priznava Nemčija, in pojasnila, da je praviloma pogoj za izdajo takega poročila dokaz, da zadevna oseba eno leto ni uživala nikakršnih prepovedanih drog.
- 81 Dalje, iz pisnega odgovora nemške vlade na vprašanje Sodišča je razvidno, da – tudi če tako medicinsko-psihološko izvedensko mnenje ni predloženo – se pravica do uporabe vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, v Nemčiji v celoti ponovno pridobi, ko je vpis

nezmožnosti po poteku določenega roka izbrisan iz registra nezmožnosti za vožnjo, na katerega se nanaša člen 29(1) StVG. V primeru S. Aykul je iz informacij, ki jih je navedla nemška vlada, razvidno, da bi moral biti v skladu s to določbo ob upoštevanju narave storjene kršitve petletni rok za izbris. Tako bo lahko zadevna oseba po poteku tega roka v Nemčiji ponovno uporabljala svoje vozniško dovoljenje, ne da bi morala predložiti medicinsko-psihološko izvedensko mnenje.

- 82 Ob upoštevanju teh navedb, ki jih mora predložitveno sodišče preveriti, je treba ugotoviti, da se ne zdi, da nemške določbe neomejeno nasprotujejo priznanju vozniškega dovoljenja S. Aykul.
- 83 Poleg tega je dejstvo, da mora S. Aykul za ponovno pridobitev pravice do vožnje motornega vozila v Nemčiji bodisi predložiti medicinsko-psihološko izvedensko mnenje, za izdajo katerega mora dokazati, da eno leto ni uživala nikakršnih prepovedanih drog, bodisi se mora izteči petletni rok, učinkovit preventivni ukrep, ki je sorazmeren s ciljem, in sicer izboljšanjem prometne varnosti.
- 84 Ob upoštevanju zgoraj navedenega je treba na tretje in četrto vprašanje pod (b) odgovoriti tako, da je država članica, ki v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, pristojna določiti pogoje, ki jih mora imetnik vozniškega dovoljenja izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na njenem ozemlju. Predložitveno sodišče mora preučiti, ali zadevna država članica na podlagi svojih predpisov dejansko ne nasprotuje neomejeno priznanju vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica. V zvezi s tem je pristojno preveriti, ali pogoji, ki jih določa zakonodaja prvonavedene države članice, v skladu z načelom sorazmernosti ne presegajo tistega, kar je primerno in potrebno za doseg cilja, ki ga uresničuje Direktiva 2006/126, in sicer izboljšanja prometne varnosti.

Stroški

- 85 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

- 1. Člena 2(1) in 11(4), drugi pododstavek, Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da država članica na ozemlju, na katerem imetnik vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članica, začasno prebiva, zavrne priznanje veljavnosti tega vozniškega dovoljenja zaradi kršitvenega ravnanja njegovega imetnika, ki je bilo storjeno na navedenem ozemlju po izdaji navedenega vozniškega dovoljenja in zaradi katerega v skladu z nacionalnim pravom prvonavedene države članice ni zmožen za vožnjo motornega vozila.**
- 2. Država članica, ki v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, zavrne priznanje vozniškega dovoljenja, je pristojna določiti pogoje, ki jih mora imetnik vozniškega dovoljenja izpolniti, da ponovno pridobi pravico do vožnje na njenem ozemlju. Predložitveno sodišče mora preučiti, ali zadevna država članica na podlagi svojih predpisov dejansko ne nasprotuje neomejeno priznanju vozniškega dovoljenja, ki ga je izdala druga država članic. V zvezi s tem je pristojno preveriti, ali pogoji, ki jih določa zakonodaja prvonavedene države članice, v skladu z načelom sorazmernosti ne presegajo tistega, kar je primerno in potrebno za doseg cilja, ki ga uresničuje Direktiva 2006/126, in sicer izboljšanja prometne varnosti.**

Podpisi